

Ane Vester

Kijk op de tijd, de ruimte en de kleuren van het leven

Beeld u een leegstaande benedenverdieping van een stadspand in, een voormalige winkel annex turnzaal. Op de witte muren zijn strakke kleurvlakken aangebracht, meestal in bleke en bijna ondefinieerbare tonen en altijd in een formaat dat inspeelt op de architectuur van de ruimte. Op verschillende plaatsen aan de rand van elk kleurveld ontdekt u een woord in witte, uitgespaarde letters. *Hard bench* leest u op een blauwgrijs vlak, dat grenst aan een groter beigeachtig vlak met het woord *large wall*. Daartegenaan is hoog op de muur een veel kleiner geel vlak geschilderd met het woord *jacket*. Nog meer kleuren en woorden evoceren voorwerpen in uw hoofd. Ze activeren persoonlijke gedachten en associaties met de alledaagse leefwereld. Zo belandt u in de intieme sfeer van een huis met een harde zitbank tegen een grote muur en een zonnegeel jasje, dat op de bank is gegooid of rondslingert in een hoek van de woonkamer. Welkom in de kunst van Ane Vester.

Kleur speelt de hoofdrol, wat op zich niet bijzonder is. De manier waarop de in België wonende Deense kunstenares kleuren gebruikt, is wel uniek. Als geen ander weet ze een formele beeldtaal op te laden met haar eigen herinneringen en verwijzingen naar de leefomgeving. Het is verbazend hoe een afstandelijke en onpersoonlijke abstractie zo'n intimiteit en sensibiliteit kan uitstralen. Deze kunst verwekt associaties die niets te maken hebben met de traditionele symboliek van kleuren of kleurtheorieën. Al geruime tijd gebruikt ze haar archief van kleuren, zowel kleuren van haar jeugd in Denemarken als kleuren die ze tegenkomt in het dagelijkse leven. Woorden benoemen de voorwerpen waarvan ze de kleur weergeeft. Uit haar geheugen diepte ze het mosterdgroen van de Morris van haar vader op, het geel van een jasje, het donkergroen van een turnmat. Voor elk nieuw werk reconstrueert ze de kleuren door de verf te mengen, altijd een matte vinylverf.

Beeld u opnieuw die leegstaande benedenverdieping met kleurvlakken en woorden in. Het is de kunstruimte CO21 in Brussel, waar Ane Vester in oktober 2013 ter plekke aan de slag ging. Zeven kleuren en zeven woorden roepen huiselijke situaties op. Het formaat van de vlakken geeft de kleuren een volume, een ruimtelijke aanwezigheid. Ze reageren op elkaar en op de omgeving. Een rozig grijs volume met het woord *book* heeft de kleur van de radiator in de ruimte. Tegelijkertijd is het de tint van de stoffen kaft van een schetsboek in haar archief van herinneringen aan kleuren. Ook op andere locaties knopen schilderkunstige installaties zowel formeel als inhoudelijk aan bij de ruimte. Echo's van kleuren in de onmiddellijke omgeving, zowel binnen als buiten, versmelten met de kleuren van haar archief. De integratie in een privéwoning in Brussel, uitgevoerd in 2011, speelt tevens in op de sfeer van het huis. In de leefruimte van een tweetalig gezin, waar dikwijls buitenlandse Erasmus-studenten verblijven, zijn drie talen gebruikt: een roestkleur is *carnet*, een lichtgeel is *blouse* en een okergroen is *havebank*, het Deense woord voor 'tuinbank'. Zonder zich op te dringen, zijn de installaties van muurschilderingen behoorlijk ingrijpend.

Ergens is het een mengvorm van expressief minimalisme, mentale figuratie, evocatieve abstractie, intimistisch realisme, symbolisme en zelfs romantiek. Clusters van kleuren en woorden prikkelen het voorstellingsvermogen. Ze suggereren een situatie, die iedereen naar believen kan invullen. Kleuren van jeugdherinneringen vormen een geometrische compositie in een nieuwe reeks schilderijen op aluminium. De woorden worden alleen in de titel aangereikt. Bij *Reconstruction of a memory including clogs, a roll neck shirt, a Morris and a fur collar jacket* kan de toeschouwer denken aan een meisje in een kopergroen bloesje en lila klompen, dat in een mosterdkeurige Morris naar een lichtgroen landschap kijkt. Iedereen maakt zijn eigen verhaal, en dat mag afwijken van de gegevens in de titel.

Keer op keer wordt gezocht naar de juiste kleur door de verf te mengen. Een recente reeks van vijf schilderijen op glas gaat op zoek naar *celadon*, de keramiekkleur van de borden waar de kunstenaar tijdens een reis in Azië van at. De tinten van de vijf schilderijen verschillen omdat de verf op verschillende dagen is gemengd. Herinneringen zijn immers veranderlijk. Deze reeks vertelt iets over de werking van het geheugen. De vergelijking met het beroemde *madeleine*-cakeje van de Franse schrijver Marcel Proust ligt voor de hand. In de eerste roman van de cyclus *À la recherche du temps perdu* doopt de verteller een *madeleine* in een kopje bloesemthee. De geur en de smaak activeren zijn geheugen en voeren hem terug naar zijn kindertijd.

Zijn de kleuren van Ane Vester een *madeleine*? Gewoonlijk zijn ze verbonden aan herinneringen van een andere tijd en plaats, maar ze gaat omgekeerd te werk. Ze graaft in haar geheugen, ze concentreert zich op kleuren en reconstrueert ze tijdens een langdurig mengproces. Eigenlijk maakt ze zelf een *madeleine*. Niet alleen met ingrediënten van de 'verloren tijd', maar ook van onze tijd en onze leefomgeving. Voor de toeschouwer functioneert het werk zoals het befaamde cakeje, al worden er niet noodzakelijk herinneringen aan vroeger opgewekt. Het is een katalysator voor gedachten, gewaarwordingen, associaties, sensaties en belevingen. Hoe abstract ook, het is toch een venster op de wereld. Ruimtelijke ingrepen genereren subtiel een uitzicht, zowel op de buitenwereld als op een binnenwereld. Gelijktijdig transformeren ze zachtjes onze kijk op de ruimte en de kleuren van het leven.

Christine Vuegen